

Nejnepravděpodobnější báchorka

Tenkrát nás provázela smůla jako hrom. Už pokolikáté jsme přerazili topůrka všech sekyrek. Seděli jsme smutně okolo malého ohně a lámali větvičky, když z noční hradby lesa vystoupil cizinec a usedl u našeho kruhu. "Jsem zástupce obchodního domu MODRÍN," povídá a přitáhne si k ohni úhlednou uzdu, které jsme si předtím nevšimli. I jeho oblečení bylo nějak jiné, úhledné a praktické - měl dokonalé kanady, zahlédlí jsme opasek s kapsičkami... "Specializovali jsme se na prodej tábornických a zálesáckých potřeb a teď jezdíme po kempech, abychom v praxi vyzkoušeli, jak se osvědčují," dodal a rozbalil jediným hmatem uzdu. Naše srdce zajásala. Z útrob toho podivného vaku vytahoval jako kouzelník věci, o kterých se nám v dlouhých podzimních nocích na vlhké zemi jen zdálo. Dávno vytoužený stan Patrol, který byl jako pírkó a vešel se nám do dlaně, kanadské sekyrky z prvotřídní oceli s tvarovanými topůrkou, finské a bowie nože, které skutečně řezaly a krájely, spacák, který se lehce vešel do kapsy maskáče a přitom hrál a nepromokl, na deset způsobů použitelná podlouhlá pánev, spousta řemínků, nylonových šňůr a jiných potřebných věcí. Nakonec nám předvedl uzdu a svoje oblečení. To už jsme byli úplně zticha a jen se závistí sledovali kalhoty, ve kterých můžeš lézt po skalách, a neprodřou se, opasek s kapsami na drobnosti, košili dokonalého střihu a bundu zaručeně nepromokavou s účelnými kapsami a odpínatelnou kapucí. To vše v hnědé a zelené barvě a s takovými drobnými vymoženostmi, že jsme ani nemohli uvěřit, že se to skutečně prodává. Pade to nakonec nevydržel a přímo se cizince zeptal. "Podívejte, kluci," povídá cizinec, "zjistili jsme, že vám neustále vytykají, jak chodíte otrhaní nebo ve vyřazené vojenské výstroji, a tak jsme postavili Kolumbovo vejce na špičku - začali jsme pro vás vyrábět dokonalé věci z prvotřídního materiálu. Tady máte katalog našeho obchodního domu, všechno vám zašleme na dobírku!" Potom se rozloučil, nahodil uzdu a s úsměvem zmizel v lese.

Caní dovypprávěl a nám se ještě dlouho do noci třpytily oči marnou touhou. Samozřejmě, že tu soutěž o nejnepravděpodobnější báchorku Caní vyhrál. Škoda, opravdová škoda.

M A G I

**HONZA
VYČÍ-
TAL**

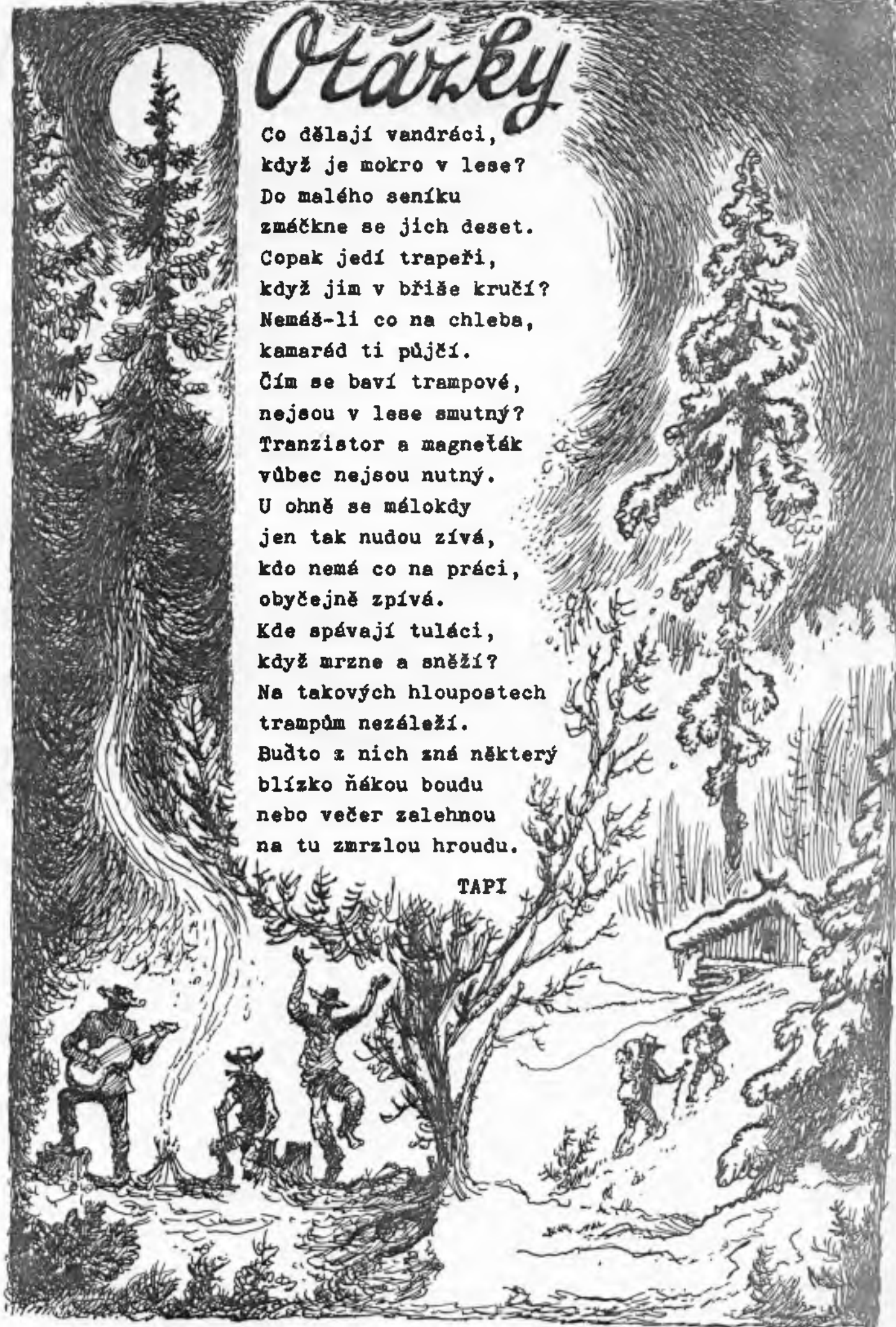
**TOJ
HEJ,
KAŮVÉ**

Otávky

Co dělají vandráci,
když je mokro v lese?
Do malého seníku
zmáčkne se jich deset.
Copak jedí trapeři,
když jim v břiše kručí?
Nemáš-li co na chleba,
kamarád ti půjčí.
Čím se baví trampové,
nejsou v lese smutný?
Tranzistor a magneták
vůbec nejsou nutný.
U ohně se málokdy
jen tak nudou zívá,
kdo nemá co na práci,
obyčejně zpívá.
Kde spávají tuláci,
když mrzne a sněží?
Na takových hloupostech
trampům nezáleží.
Buďto z nich zná některý
blízko nákou boudu
nebo večer zalehnou
na tu zmrzlou hroudu.

TAPI

TOTEM

ČTIVO · PRO · TRAMPSKÝ · LID

POVÍDKY, BÁSNÍČKY · A · TEXTY,
VYBÍRÁ · ŘEŠETLAK · Z · TOP,
BLACK · BUFFALOES

Aboňák

V pátek odpoledne jsem potkal Peteho, oděného v bleskotřpytné košili. Kravatu měl taky. A učesaný byl. Tak mu povídám: "Ahoj, Pete, dneska vyrážíte později, co?" A on se podivně usmál. "Dneska nevyrážíme," řekl příjemným barytonem, kterému jsem se na slезinách a u ohňů tolik obdivoval. Pete je totiž veličina. Zpívá a hraje nadprůměrně na kytaru a skládá. Doma má celou jednu stěnu ověšenou trofejemi ze soutěží. A teď říká, že nevyráží - vždyť nahoře je přece výroční potlach redstonáků! "Aha, tatínek tě nepustil!" dohaduji se váhavě o příčině. "Ale ne," řekl Pete omluvně, "on je v pět odpoledne v PKO koncert Komorního orchestru. Aboňák - jako abonentní. My jsme si už na podzim s celou partou koupili fleky na balkoně. A po takový muzice se člověku nechce řvát ve vlaku. My přijedem ráno..." Redstonácký potlach se vydařil, zpěváckou soutěž vyhrál Džus s písní Pustina západu. Pete někde poslouchal Bacha nebo co. Došlo mi, že příště zase vyhraje on. Asi si chodí k Bachovi pro rozumy. A te jeho parta zrovna tak.

M A G I

Cesty Tim/Řešetlák

C svižně

Ami E C G7 C

Pi-seň zni a dálka mi-lá po ko-le-jich bě-ží vstříc, u stu-dán-ky hod-ná,
 Nez-nám při bě-hy a vla-ky? O těch pře-ci kaž-dej ví... Na o-blo-ze čer-ný

Ami E Ami F G7

vi-la u-my-je ti hor-kou líc.... Jsou dny zlé a jsou dny krás-ný,
 mra-ky po-há-ně-ji tou-hy mý.... Ať si pr-ší ne-bo blej-ská,

Ami C F G7 Ami

po ná-ho-dách klo-pý-tám, když chci pla - kat, je to jas-ný-člověk někdy
 ne-bu-du se pře-ci bát, když se hod - ným li-dem stoj-ská, já jim můžu

G7 C F G7 C

zbyde sám.....
 nezapí - rat.....

Ami E C G7 C

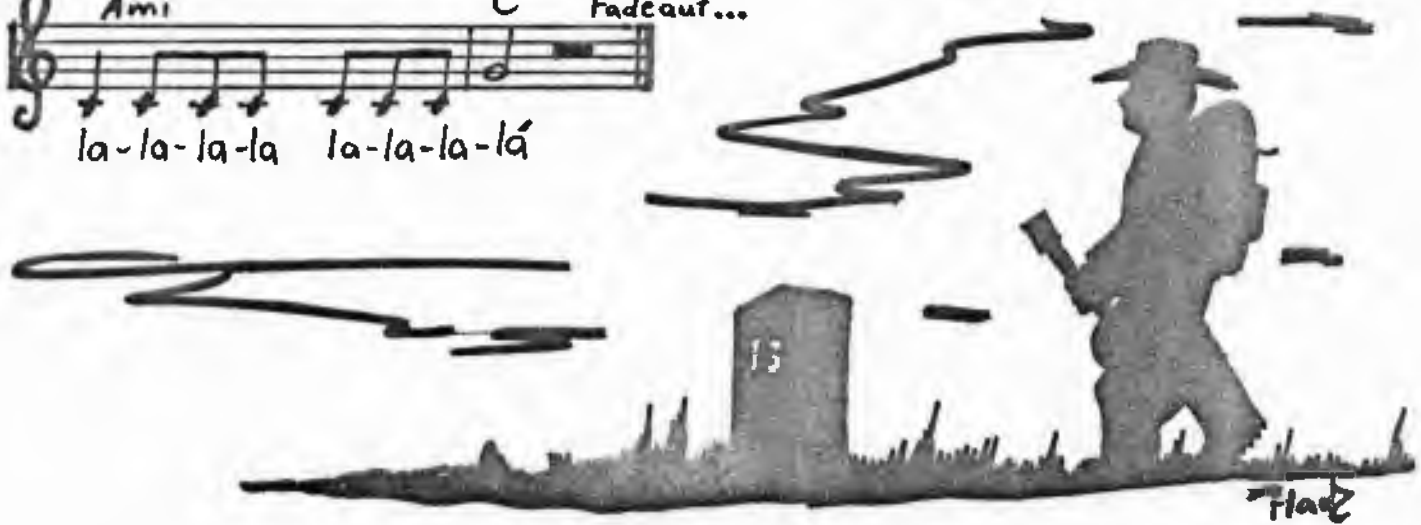
Pi-seň zni a dálka mi-lá po ko-le-ji-ch bě-ží vstříc, moje cesta zá-ly

Ami E A F G7

Stí - rá, to je vše-chno, co chci říct... la la-la-la-la-la lá-la-la-la-la-la

Ami C Fadeout...

la-la-la-la la-la-la-lá

Človek V R A H

Do korun olší zapadlo hejno žlutavých čížků. Jako akrobati se zavěšují hlavou dolů na tenké větvičky a vybírají z dřevnatých šištiček nahořklá semínka. Slupky semen se snášejí dolů a usedají jako hnědavý poprašek na neporušeném sněhu.

Podél zamrzlé řeky přichází do tohoto zákoutí starší muž v obnošeném kabátě a v důkladných botách. Jeho zarudlý opuchlý obličej a kalné oči prozrazují dlouholetého pijáka. Pátravým zrakem sleduje hořující čížky, kteří se jeho příchodem nijak nevzrušili. Došel až k potůčku a vytahuje zpod kabátu podivnou věc. Je to svazek tenkých prutů pomazaných lepem. Muž se shýbá a zapichuje jednotlivé proutky podél potůčku. Když je s touto prací hotov, pomalým krokem se vzdálí ve svých vlastních stopách. V nevelké vzdálenosti se zastaví, zapálí si cigaretu a pozoruje, co dělají čížkové. Ti dále obírají olšové šištičky a netuší, že u potůčku na ně čeká záluďná nástraha. Čekajícím mužům je zima. Podupává nohama, přechází sem tam, ale ani na okamžik nespustí oči z ptačího hejna. Konečně se dočkal! Několik čížků sletuje k vodě a vábí za sebou své druhy. Po olšových semínkách je žízně a otužilý čížek se i za mrazu rád vykoupe. Přístup k vodě je však přeřazen proutky s lepem. Stačí letný dotek křídla a již se lapaný čížek bezmocně třepetá na zemi a zaplétá se do dalších proutků. A již je tu chytač s připraveným plátěným pytlíkem. Vybírá mezi chyzenými ptáky pěkně zbarvené samečky, opatrně je zbavuje proutků a jednoho po druhém strká do pytlíku.

Chytilo se však i několik samic. O ty chytač nestojí. I proutky, na které se chytily, mají pro něho větší cenu, než život těchto něžných ptáků. S lhostejným výrazem ve tváři zašlapává samičky do sněhu a s jejich nehybných těl sbírá své proutky. Pak spokojeně odchází. Šest čížků, které si nese, je pro něho dostatečnou kořistí. Doma je očistí a prodá "milovníkům přírody", kteří rádi zaplatí za hezkého ptáčka i třicet korun. A sto osmdesát korun, to už je hezká řádka sklenic pilsenské dvanáctky nebo i něčeho lepšího. V hrubém obličejí chytače se při té představě mihne blažený úklebek.

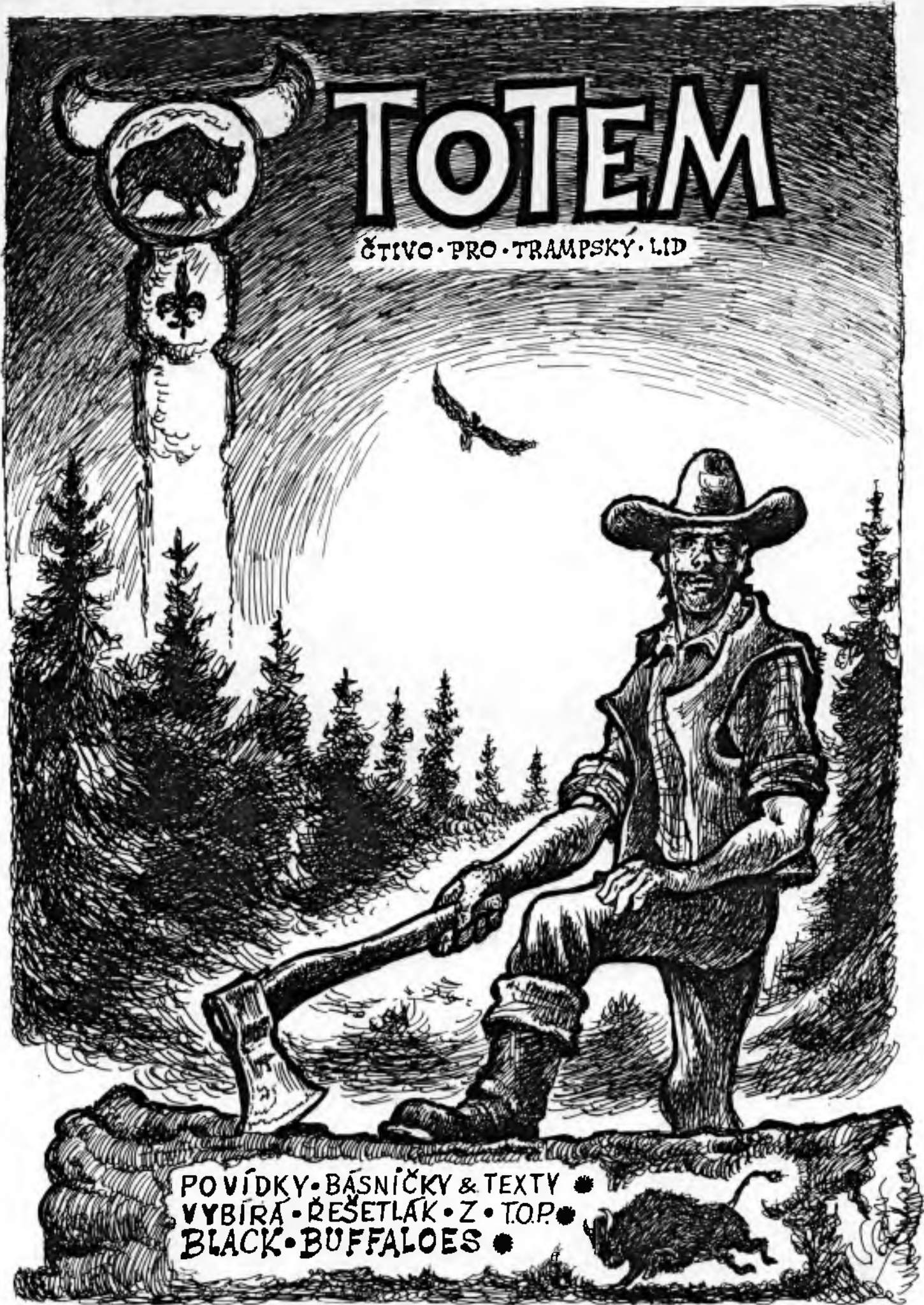
U potůčku zavládl opět klid. Zbytek hejna čížků přelétl na olše u řeky a jen zakrvácené, znetvořené mrtvolky ležící ve sněhu, žalují na lidskou surovost a bezcitnost. Dvěma samicám se podařilo uniknout slídícím očím chytače a skrýt se i s nalepenými proutky v porostu suchých kopřiv. Jejich osud je však ještě tragičtější. Neschopny letu poskakují bezmocně po zemi, proutky se při každém pohybu zachycují o okolní porost a rvou jim peří. V jejich černých očkách je úzkost z bezmocnosti a bližícího se konce. Celý den se tu budou trápit bez potravy a teprve v noci, až mráz pronikne potrhaným peřím k hladem a námahou vysláblému tělíčku, zhasne jiskřička jejich života. A lidé, kteří si čížky koupí a budou se těšit z jejich zpěvu, si ani nepomyslí, jakým utrpením a kolika zbytečnými oběťmi muselo být jejich potěšení vykoupeno.

Standa Benda

TOTEM

ČTIVO • PRO • TRAMPSKÝ • LID

POVÍDKY • BÁSNÍČKY & TEXTY •
VYBÍRÁ • ŘEŠETLÁK • Z • T.O.P. •
BLACK • BUFFALOES •

Potlach*na*Ontariiu

Tuhle sobotu jsem zase vyrazil na Ontario. Andy nerad píše a vyrazit z něho cenc je hotový kumšt. Proto nikdy nevím, když mu píšu pravidelný pohled k velikoncům, jestli už dávno neumřel. Ale pak ho na Ontariu najdu vždycky. Tam si řekneme tři věty a zase se půl roku nevidíme.

Na Ontariu byl potlach, protože kluci z osady Farewell přijímali tři nové členy. Dorazil jsem k ohni právě včas, abych viděl, jak je mazali popelem, naházeli je do Ontaria, sebrali jim deky a dali každému sníst polévkovou kostku... prostě veselo, aby na ten den nezapomněli. Věrnost osadě neslibovali. Asi proto, že jim příliš drkotaly zuby, mezi nimiž skřípala hrachová se slaninou.

Potom byla soutěž ve zpěvu a ve vyprávění příběhů. Sólový zpěv vyhrál Matouš, který umělecky přednesl Čambúzy. Druhý skončil šerif pořádací osady, který sice uměl jen D dur, ale obětoval se. Třetího nesehnali. První cenu za sbory - vkusně vycpaného zajíce v běhu - si odnesla osada Jackson, která zpívala trochu falešně, zato však bez konkurence. Soutěž ve vyprávění se nekonala, protože se nikdo nepřihlásil. Potom stejně vyprávěli všichni najednou, namačkání okolo dohořívajícího ohně, do něhož nikdo nepřiložil.

A v té chvíli mě našel Andy. "Koukal jsem támhle na srnčí", povídal skoro šeptem, "a zrovna svítí takovej měsíc, člověče, pojď se mrknout!" Tak jsme šli na břeh Ontaria, čuměli na měsíc a mlčeli. Za námi u ohně se zatím rozdávaly placky na památku.

M a g i

Totem fórwá

*VYBÍRÁ · REŠETLÁK · TOP · BLACK · BUFFALOES * KRESLÍ · JERRY*

"Co děláš, Wendy?"

"Ale-duševně pracuju."

"Neblbni."

"No jo. Představuju si v duchu práci!"

Lovil tramp kabát, který mu spadl do močůvky. Povídá mu kolemjdoucí kámoš: "Nech ho tam, dyť z něj už nic nebude." - "No jo, čert vem livrej, ale mám tam v kapse dva karbanátky!"

Na pasece před chajdou slibuje tramp své milé: - "Hned, jak dostanu přidáno, tak se vezmeme a pojedeme se podívat do ciziny!" - Ona na to s nadšením: - "A už se nevrátíme, vid'?"

Kuň: "Jo, pánově, za mlada, to jsem dělal pěkně koniny."

"Tak se podívej, malej, takhle to dopadne, když jsi nenažranec, a sežereš i ožralého trampa."

TAK JSEM TU MĚL PŘED CHVÍLKOU KUS SALÁMU, A UŽ JE V HATZLU!"

HERGOT, TY RYCHLE TRÁVÍŠ.

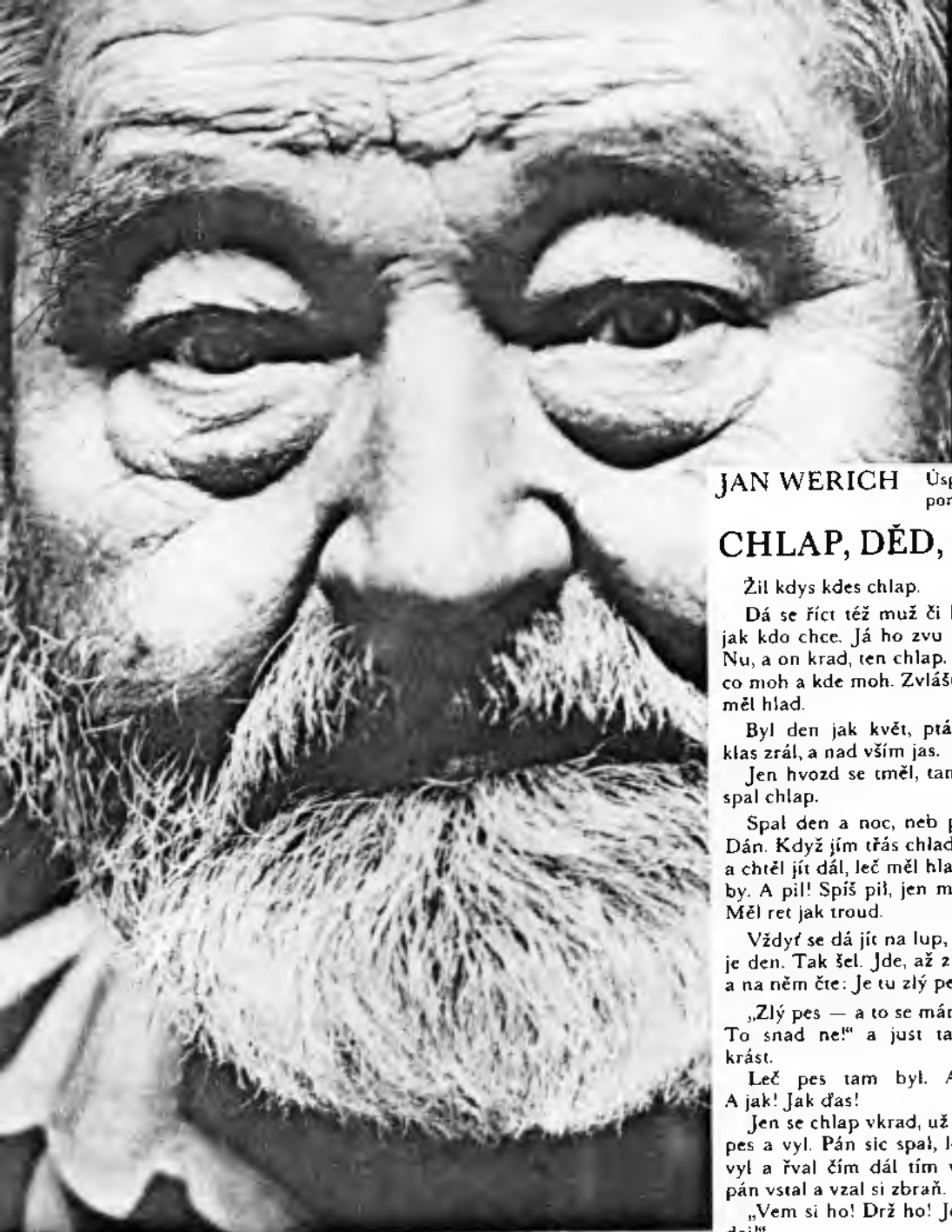
"Člověče, ty tu chajdu máš nějakou šišatou, podle jakých plánů jsi to stavěl?" "To není podle žádnéhch plánů, ale podle mé hlavy!"

"Tak ti přijedu v sobotu na chajdu, rozsvitím, a chajda nikde!"

"Potká jeden tramp druhého, (ten je v trenýrkách) a podivuje se: "Kde máš, Same, kalhoty?" "Ale-člověče, měl jsem v nich takovou díru, že jsem z nich vypad!"

"Ty pilomče, já sem džentlmen!" "A ty, vole, myslíš, že já ne?"

*

JAN WERICH Úsporná pohádka
pomocí jednoslabičných slov aneb chvála češtiny

CHLAP, DĚD, VNUK, PES A HROB

Žil kdys kdes chlap.

Dá se říct též muž či kmán,
jak kdo chce. Já ho zvu chlap.
Nu, a on krad, ten chlap. Krad,
co moh a kde moh. Zvlášť když
měl hlad.

Byl den jak květ, pták pěl,
klas zrál, a nad vším jas.

Jen hvozd se tměl, tam, kde
spal chlap.

Spal den a noc, neb pil jak
Dán. Když jím třás chlad, vstal
a chtěl jít dál, leč měl hlad. Jed
by. A pil! Spíš pil, jen mít zač.
Měl ret jak troudu.

Vždyť se dá jít na lup, i když
je den. Tak šel. Jde, až zří plot
a na něm čte: Je tu zlý pes!

„Zlý pes — a to se mám bát?
To snad ne!“ a just tam šel
krást.

Leč pes tam byl. A zlý!
A jak! Jak řas!

Jen se chlap vkrad, už tu byl
pes a vyl. Pán sic spal, leč pes
vyl a řval čím dál tím víc, až
pán vstal a vzal si zbraň.

„Vem si ho! Drž ho! Jen mu
dej!“

Křik, sběh a ryk, chlap chce
pryč, je tu však pes i pán, je to
už kmet, a řve: „Já ti dám
u nás krást!“ A kmet se rve jak
kdys, když byl mlád.

Leč chlap je mlád dnes
a dnes má víc sil! Kmet už je
mdlý, chlap na něj klek a chce
ho bít, když tu zlý pes se zved
a chňap! Chlap má prst pryč.
Než pes spolkl prst, než kmet se
vzmoh, chlap skrz sklep jde
ven. Tam, co je vchod, je schod
a u něj hůl, spíš kyj. Kmet se
chtěl prát, leč kyj je kyj,
a chlap bít ze všech sil, až kmet
pad.

Pes rval dál. Rval dlaň i pěst
a teď chce rvát chřtán. Chlap,
pot a krev, má spěch. Děd ale
pad, leč teď zas na dvůr vběh
vnuk, spíš hoch než muž,
a chce znát: „Kdo to tu chtěl
krást a kde je náš děd?“

To už byl chlap přes dvůr,
tam co je stáj. A přes plot jde
kůň a na něm chlap. Vnuk šáh
níž, než je bok, tam kde měl

kolt, a jak stisk, kolt štek
BENG! BENG!

Chlap jak a kůň se vzpjal!
leč jde zas dál.

Děd vstal, je živ a zdrav, jen
chlap je pryč a s ním i kůň.
Vtom vnuk křik: „Hleď!“, a jak
to řek, tam, co je brod, kůň stál
a třás se, pak se hnál dál, zas
stál, pak pad. Chlap je pod
ním. Teď se však zved a dal se
v běh, co je hvozd. Chce se
v něm krýt.

„Jen ho nech,“ řek děd. „Kdo
zná líp kraj? Kdo z nás tu rost?
Teď bych chtěl lok, jak pes
chce kost.“ Vnuk mu dal džin.

„Vem psa a kyj a pojď,“ řek
děd a mlask. „Dej si též hlt.“
Vnuk písk na psa a šli.

Chlap si sed pod strom. Kůň
mu zdech, pes si vzal prst a ten
kolt, co po něm šleh jak blesk,
mu z plic vzal dech i krev.
Chlěl by jít dál. Leč čím dál
tím míň má sil, je bled, je slab,
je sám, má strach.

Klek, chtěl vstát, leč spad
zpět na strom a po pni se svez
na zem. Lez jak plaz, rval mech
i vrš, jak táh trup o píf dál.
Už ví, že je zle. Zrak se mu tmí
i sluch mu ztich. Chce však
pryč, tam, kde je svět, a kde je
svět, a kde je jas, ne tma. Přec,
kde je tma, je smrt!

... Ne, teď ne! Chce se mi
spát, jen noc a den a noc. Pak
jsem zas fit! Jen mít čas, chlebě
a sůl a džbán! Moh bych být
živ... živ líp...

Pes štek.

A po něm hned hlas: „Rek
čul krev! Běž za ním!“

„Kam šve?“ křik hoch.

„Tam za ten dub!“

A tam ten chlap byl. Pes nad
ním stál, pak hoch, pak kmet.
„To je on,“ řek kmet a vzdech:
„Tys mu dal...“

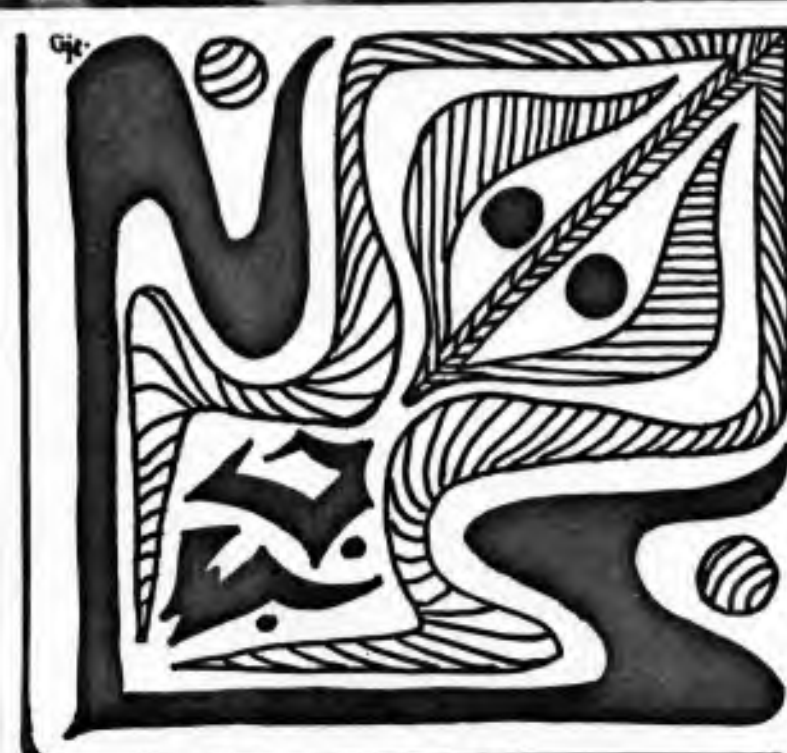
„Proč u nás krad?“

„Co když měl hlad, co když
chtěl jíst?“

„Ten znal jen pít, ten vrah“
„On ví už svý, tak nač ten
hněv? Pojď.“

„Co s ním?“

„Už nic.“

TOTEM

ČTIVO * PRO * TRAMPSKÝ * LID *

POVÍDKY • BÁSNĚKY • A • TEXTY •
VYBÍRA • ŘEŠETLÁK • Z • TOP •
BLACK • BUFFALOES •

BAJONET

V sobotu pozdě odpoledne jsme sekali dříví a stavěli pagodu, když tu z lesa vyběhl pes, následován řadou mužů. Dva v uniformách VB, několik lesáků a členů pomocné stráže. Po rozhovoru a obvyklé kontrole občanských průkazů se skupina chystala k odchodu. Náhle se major VB sehnul k torně jednoho z mladých trampů, kteří tábořili vedle nás.

"Co to má znamenat?" V ruce se mu zablýskl dlouhý vojenský bajonet. Kluci rozpačitě vysvětlovali, že to používají místo sekyrky, a prosili o vrácení. Major však vrtěl hlavou. Potom udělal něco, co nám vyrezilo dech - zálibně potěžkal bajonet v ruce a zručně jej vrhl do blízké borovice za pochvalných výkřiků a smíchu zaměstnanců lesní správy... Žel - nezabodl - pouze odštípl kus kůry velikosti dětské paže. Po několika dalších pokusech bajonet pevně uvízl v kmeni stromu. Soudruh major pak v r á t i l bajonet hochům s připomenutím, aby neudělali na místě žádnou škodu, a celá skupina odešla.

Nic zvláštního se zřejmě nestalo. Byla to jen malá vzpomínka na mládí či zkouška dosud jisté ruky...

Ale ať se na mě soudruzi z VB nezlobí - tohle by neudělal žádný tramp, který jen trochu dbá na své jméno. Hlavními argumenty proti trampům jsou vždycky údaje o zničené přírodě, která prý za nimi zůstává. Ovšem pět čtrnáctiletých trampíků, kteří byli svědky popsané epizody, o tomhle argumentu už těžko někdo přesvědčí...

M A G I

PŮVODNÍ OBYVATELSTVO USA JE VYSTAVENO SOUSTAVNĚMU VYHLAZOVÁNÍ

Wounded Knee-symbol indiánského osudu

Psal se rok 1868. Ve Fort Laramie byla uzavřena smlouva mezi vládou USA a náčelníky Siovů, podle níž byla indiánům přičtena veskerá země na jih od Missouri. Avšak touto smlouvou se ve vztahu mezi bělochy a původním obyvatelstvem USA nic nezměnilo. Vyvražďování Indiánů pokračovalo, loupení půdy nebo „výkup“ za podvodně nízké ceny byly na denním pořádku a soustavné tažení vyvrcholilo v roce 1890 krvavou bitvou ve Wounded Knee, při němž americká kavalerie povraždila na tři sta Stoušků, mužů žen i dětí.

Před čtyřmi lety se o Wounded Knee mluvílo na celém světě. Na protest proti bezohledné situaci v rezervacích, proti soustavnému porušování uzavřených smluv a proti prováděné vyhlazovací politice obsedli Indiáni tato osada. Tímto symbolickým činem obličejly vyburcovat veřejné mínění a seznámili svět s tím, jak jsou jim odeprána i ta nejsvádnější lidská práva.

Svědectví o tom, jak vypadal tato osada dnes, podal slávý správoedaj Nové doby Iona Anderson:

„Osada Wounded Knee dnes existuje ve skutečnosti už jen na mapě. Kdysi tam bylo několik vesnických domků, kostel, přiležná budova místního obchodu a na okraji osady společný hrob, v němž byly uloženy k věčnému odpočinku tělesné pozůstatky 11 set Indiánů, jejich žen a dětí, které ještě koncem minulého století zde postřelili vojáci americké armády. Jedině tento hrob zůstal ušetřen, když do Wounded Knee na jaře 1973 opět vtrhli vojáci a policisté k potlačení indiánského povstání, které trvalo dva měsíce. Tehdy lehl popelem kostel i obchod, a také část indiánských chatrčí. Zbylo po nich jenom spáleniště a čerstvé hroby zabíjených obránců Wounded Knee.“

Jaký byl osud Indiánů, kteří se skrco ve Wounded Knee dčslnat-

li, to líčí západoněmecký časopis „Stern“:

„Dva roky po akci předložili Leonardovi účet. Jednoho jutra vzalo více než 100 agentů FBI a spolkové policie jeho dům útokem. Zastřelili mu kone, vyhodili jeho dvouletého syna Pedra z postele (k tomu poznamenal jeden z policistů: Tak to je tedy ten bastard, co se narodil ve Wounded Knee), roztrhali ložní prádlo jeho sedmdesátileté matky a přiložili jeho příbuzným.

kteři byli u něho na nůstevě, pistole k hlavám. Jeho samého nahého spoutali a sblbili mu: Teď tě dopravíme do vězení, a tam zůstaneš navždy.“

Některí z vědců indiánského akce byli zákeřně zastřeleni, avšak zbylí pokračují v boji. K nim patří i Russell Means, který již třikrát jen díky šťastné náhodě unikl smrti. Za bilého dne jej střelili do zad poručík místní policie. Když byl po léčeni propuštěn z nemocnice a vrátil se

domů, začali na něj pátlit z protijednotičů auto policisté a agenti FBI. Znovu byl postřelen vrbhy ve vesnici blízko Wounded Knee, kde se mělo konat shromáždění Indiánů.

Nepodařilo se však jej zadržít nebo umlčet. Na nedávné cestě Evropou prohlásil na adresu amerického prezidenta Cartera: „Lidské práva musí být konečně zaručena v USA.“

Na tiskové konferenci v Německé spolkové republice uvedla delegace Indiánských národností USA, která předtím byla přítomna Zenevské indiánské konferenci OSN, tato otřesná fakta:

Nezaměstnanost v indiánských oblastech činí až 80 procent. Většina Indiánů je nucena žít pod existenčním minimem, zatlačena do oblastí, které se zemědělsky nedají vůbec využít. V USA existuje na 2000 zvláštních zákonů proti Indiánům, které umožňují anulovat uzavřené smlouvy a beztrápně loupit půdu. Na to mají zánek zejména koncerny, protože ty by si rády bez náhrady přivlastnily skrytá uerostná bohatství.

Vedle toho se však proti Indiánům používá nejbřutnějších vyhlazovacích metod, je prokázáno, že se proti jejich rezervacím vede tajná chemická válka, které má znemožnit používání těchto území. Současné a tím je prováděna sterilizační akce, které padly na oběť již tisíce indiánských žen.

Redaktor časopisu „Stern“ o tom píše:

„Leonardova svagrová Barbara nám ukazuje dva výstřelky z novin. Píše se v nich, že v posledních letech bylo proti jejich vůli sterilizováno v USA na 25 000 indiánských žen — po porodech nebo při běžných prohlídkách. Já jsem také jedna z nich, Nikd Barbara. Měla jsem potrat a dostala narkózu. Jáme stále ještě ve vězení, jen taktiku běloši změnili.“

A tak musejí Indiáni v USA ubohovat to nejprostší lidské právo — právo na život a na přežití.

Indiáni ve Wounded Knee

FOTO: ARCHIV

TOMÁŠ GLUCKAUF

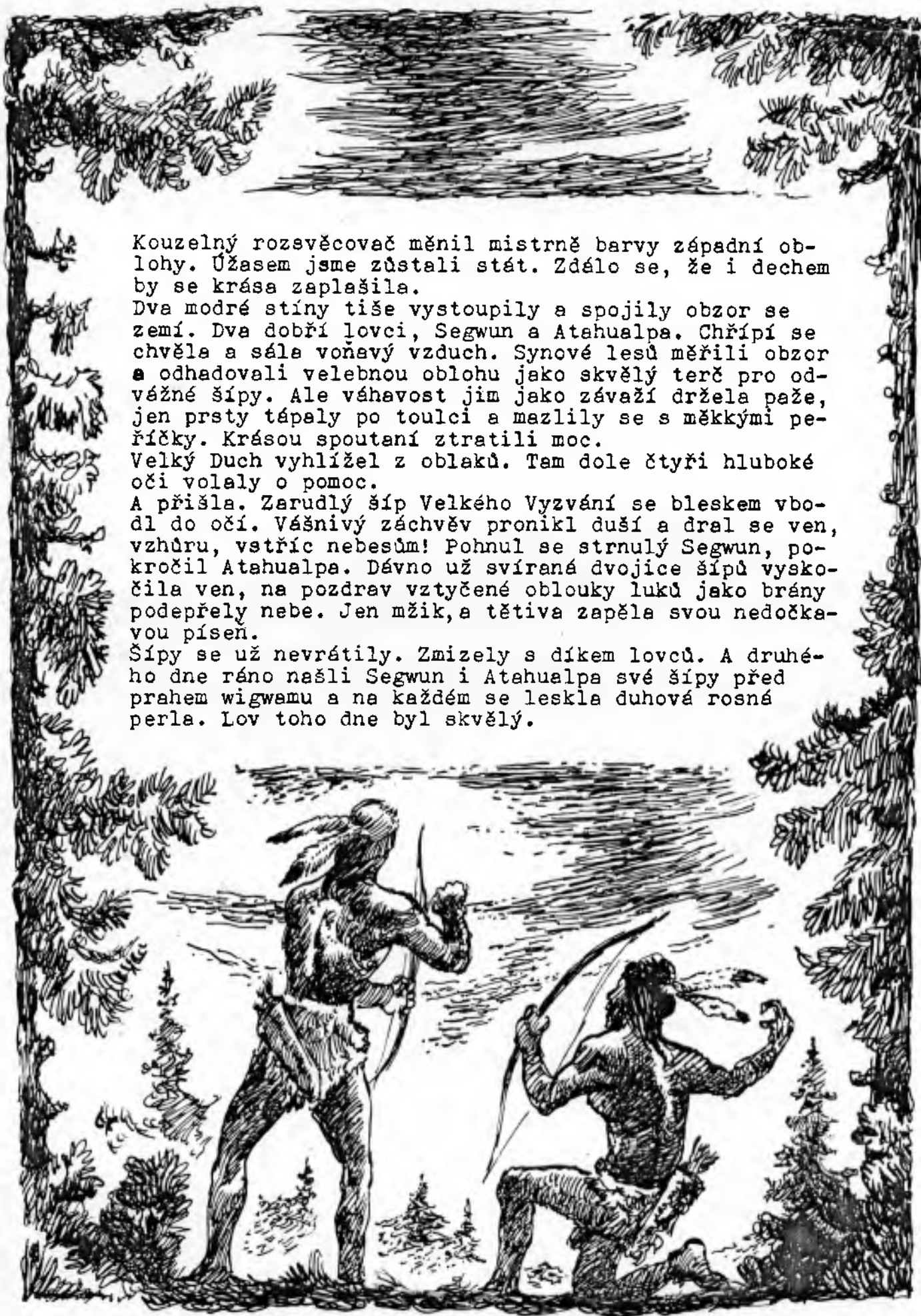
Kouzelný rozsvěcovač měnil mistrně barvy západní oblohy. Úžasem jsme zůstali stát. Zdálo se, že i dechem by se krása zaplašila.

Dva modré stíny tiše vystoupily a spojily obzor se zemí. Dva dobří lovci, Segwun a Atahualpa. Chřípí se chvěla a sála voňavý vzduch. Synové lesů měřili obzor a odhadovali velebnou oblohu jako skvělý terč pro odvažné šípy. Ale váhavost jim jako závaží držela paže, jen prsty tápaly po toulci a mazlily se s měkkými peříčky. Krásou spoutaní ztratili moc.

Velký Duch vyhlížel z oblaků. Tam dole čtyři hluboké oči volaly o pomoc.

A přišla. Zarudlý šíp Velkého Vyzvání se bleskem vbořil do očí. Vášnivý záchvěv pronikl duší a dral se ven, vzhůru, vstříc nebesům! Pohnul se strnulý Segwun, pokročil Atahualpa. Dávno už svíraná dvojice šípů vyskočila ven, na pozdrav vztyčené oblouky luků jako brány podepřely nebe. Jen mžik, a tětiva zapěla svou nedočkavou píseň.

Šípy se už nevrátily. Zmizely s díkem lovců. A druhého dne ráno našli Segwun i Atahualpa své šípy před prahem wigwamu a na každém se leskla duhová rosná perla. Lov toho dne byl skvělý.

TOTEM

ČTIVO · PRO · TRAMPSKY · LID

POVÍDKY · BÁSNICKY · A · TEXTY
VYBÍRA · REŠETLÁK · Z · TOP.
BLACK * BUFFALOES

Probudil jsem se časně ráno, vyleštil vůz a již kolem desáté hodiny ve-
sele uháněl na víkend. Vždyť je jaro!

Měl jsem štěstí - v autokempinku na mne čekalo pěkné místečko hned vedle
vody. Sluníčko už hřálo, převlékl jsem se do pracovního a dal se s chutí
do práce. To víte, to je nějakého mytí a leštění na takovém voze! Za ne-
celé dvě hodinky se třpytil jako zrcadlo.

Spokojeně jsem shodil montérky, vybalil skládací stoleček a křesílko, za-
pálil vaříč a dal se do přípravy oběda. Mohl jsem sice zajít vedle do
restaurace, ale kdepak - já mám svoje zásady a posměváčky odbývám jedinou
větou: Není nad zálesáctví!

Po obědě jsem rozložil ve voze postel a trochu si zdřímnul. Na čerstvém
vzduchu se dobře spí... Kolem páté hodiny šla poblíž nějaká parta chuli-
gánů se zpěvem a kytarami a vzbudila mne. Takové lidi by neměli vůbec do
přírody pouštět! Chvilí jsme si o tom povídali s fiatem nalevo a s vol-
hou napravo a shodli jsme se, že by se s tím konečně už mělo něco dělat.
Potom už začaly vyjíždět první vozy.

Chtěl jsem si ještě natrhat pár kytek, ale umazal jsem si boty, a tak
jsem také vyrazil, abych chytil na silnici dobré místo.

Nad krajem už se šeřilo, přidal jsem plyn a těšil se, jak budu doma vy-
právět o jarní přírodě. Dejte na má slova - zálesáctví je správná věc!

M a g i

Trampský holky

Ríká se o nich, že to jsou většinou zpuštělice. Jenže ono je to stejný jak mezi trampama, tak mezi pašourama. Já bych spíš řekla, že se ty holky dělej na dvě kategorie. Většinou jsem je viděla takhle:

Na kemp přijde drsněj traper a za ním jde tiše a oddaně děvče. V ruce nese tašku a obdivně /zezadu/ pozoruje svého hocha. Patrně přitahují její pohled hochova mužná záda, či co. Hoch pozdraví a jde si podávat ruce s kamarády. Děvče ovšem nepředstaví, a když, tak slovy: "Tohle je moje stará...". Ale jí to patrně nevadí. Tiše stojí opodál, a když její milý usedne a prohlásí, že má hlad, rychle se snaží připravit mu nějaký jídlo. Potom sedí tiše u ohně, poslouchá všechny, byť i blbé řeči, aniž něco namítne, a brzy odchází spát. Kluk o ní řekne kamarádům pár pohrdavejch slov. Přesto ho už po půlnoci může člověk vidět, jak tahá z ohně teplej kámen, neboť jeho starý je zima na záda... Ráno oba brzy vstanou a odejdou. Potom jsou tu ty druhý děvčata. Nepřijdou většinou s chlapcem, a když, tak ne jako jeho stará. Pomáhají s dřevem, zpívají a všemožně se zapojují do hovorů. Na ty se kluci dívají a ůctou. Hrozně lituju těch prvních holek. Musím je pořád pozorovat a smát se. Jó - i mezi trampama si člověk musí vydobýt rovnoprávnost!!!

ELVÍRA

Stisk ruky

Podej mi ruku a já ti vysvětlím, mladý muži,
jak se brousí nářadí a kácejí stromy,
jak se suší seno a pálí cihly,
jak se chrání život a rozmnožuje štěstí.
Nechceš?

To tedy budeš mít ruku do smrti tvarohovou.

MAJKA

TOTEM

ČTIVO • PRO • TRAMPSKÝ • LID

Povídky • Básničky & Texty
Vybírá REŠETLAK z TOP
BLACK • BUFFALOES

NĚCO VÁM ŘEKNU, PÁNÍ „KOVBOJOVÉ“!

V pátek jste vyrazili z Prahy na vandr a určitě jste se moc těšili na dva volné dny. Nevím, jak jste je prožili, nebyl jsem u vašeho ohně a nevím, kolik zážitků jste si odváželi. Setkal jsem se s vámi až v neděli večer v nacpaném vlaku od Budějovic, kterým jsem se já a osada vraceli do Prahy. Bylo vás asi deset, přifítili jste se před Benešovem s válečným pokřikem, obsadili schůdky vagonu a začali se předvádět. Nechci o vás tvrdit, že nemáte tramping rádi, věřím, že i pro vás oheň, les a kytara něco znamenají. Chci vám však povědět o něčem, co jste ze schůdků vagonu neviděli a neslyšeli. Celou dosavadní cestu - i přes obrovský nápor lidí a nepřilíš veselou náladu - jsme nezachytili ani jeden káravý pohled. Dokonce ani hřmění našich kytar nikoho z cestujících nepohnulo k protestu. Jenže když jste nasedli, vlak se dal do plazivého pohybu a otevřeným oknem zazněla vaše zahajovací řeč: "Bobo, ty krávo stará, dej si bacha na haksny" a "Volové, ať to zastaví, já mám děsnou žízeň". Atmosféra ve voze okamžitě udělala kotrmelec. Pojednou jsme byli stejní jako vy, měli jsme přece podobné oblečení, a začali jsme konzumovat první řeči typu "já, kdybych moh, tak bych..." atp. Nikdo se netajil tím, že rozhořčené repliky se vztahují na nás stejně jako na vás. Bylo nám trapně a smutno. Bylo po náladě z krásného vandru a ohlušující řev s písáním, kterým si vaše parta ve vršovickém tunelu zakončila svou "bohatýrskou" jízdu, byl pro nás skoro osvobozením. Podařila se vám pozoruhodná věc: během dvou hodin jste dokázali několika stům lidí vsugerovat velice jasný a konkrétní názor na trampy. Stálo by možné za to vyzkoumat, kolik mravenčí práce skutečných a poctivých trampů a kolik času padne na to, aby se aspoň u polovice lidí tento názor změnil. A určitě by stálo za to vás za takový výkon příležitostně bohatě "odměnit"!

M a g i

TOTEM * FÓRUM

VYBÍRÁ: ŘEŠETLAK • TOP • BLACK • BUFFALOES * KRESLÍ: JERRY

Čím to kluci je, že nemůžu ve viaku nikdy najít lístek a prolezu dycky pět vagónů a dívám se i pod lavice."

"Člověče, na tom Slovensku mě všude považovali za kasáře."

"A proč to?"

"Proč to, dybch věděl. Pořád se mě ptali: ako sa mi tuna páči."

"Vy tu na chatě nemáte hodiny?"

"Máme, vodní."

"Vodní? to neznám."

"No to se namočí kus hadru, pověsí se do okna a než vykape, tak je poledne."

"Chceš kafe s rumem - nebo bez?"

"S rumem, Pepo, ale bez kafe."

"To Vám ty kamna vždycky tak čoudej?"
"Co te vede, to jenom, když zatopíme."

K šerifovi příběhne kluk: „Honem pojedte se mnou, tatu bijou v hospodě!“ Šerif letí do saloonu. Tam je vřava jako pro film! - „ktorej je tvůj otec?“ „Já nevím, voni se k vůli tomu perou!“

Včera jsme šli, kamaráde okolo tvy chajdy a ani jsme se nezastavili.“
„Srdečně díky za to hoši.“

„Kam jdeš s tím volem?“

„To není vůl, to je koza!“

„Ptám se kozy, a ně tebe!“

Tak si představ, jakou mám smůlu!“

„Když jsem šel od známých na Silvestra domů, dali mi jako vjlužku, kus špeku a kočka mi ho sežrala.“ - „A to si ji nemoh' zahrát?“

„Nemoh'. Já si za baha nemoh' vzpomenout jak se řekne kšcc!“

"Krucifix, vod který doby teče v kačaku staná voda?"

INZERÁT

VYMĚNÍM ulice za malou horskou stezku,
klaksony autáků za tichý lesní stín,
oblaka popílku za nebe plné blesků
a světla neonů za táboráku dým.
Svou věčnou tesknotu vám přidám bez placení.

PRODÁM své starosti - a věřte mi, že levně.
Prodám svou samotu a tíhu, co je ve mně.
Co ale neprodám, to je mé plaché snění.

KOUPÍM pak kytaru a tornu zaprášenou
a taky jeden pár pořádně pevných bot
a ještě řádný nůž a lulku zakouřenou
a širák na hlavu a k trošce vosku knot.

SEZNÁMÍM se já pak s přírodou nedotčenou
tam někde v dálavách, kam létají jen ptáci.
S ní splynu bez námluv, ona bude mou ženou,
a pak snad pocítím, jak radost se mi vrací.

RŮZNÉ pak myšlenky potáhnou mojí hlavou,
já volnost nechám jim, jakou sám budu mít.
Opilý šťastným snem se budu brouzdat travou
a jako malý kluk se budu smát - a žít!

PATRICK

TOTEM

ČTIVO · PRO · TRAMPSKÝ · LID

POWNEY EXPRESS

POVÍDKY, BASNICKY A TEXTY · VYBÍRÁ · REŠETLÁK · KRESLÍ · JERRY
☆ BLACK · BUFFALOES ☆
* T.O.P. *

NAFUKOVACÍ SEN

Jednoho večera, po deseti mílích cesty kdysi trampskými lovišti, dnes rekreační oblastí, jsem si ukutil hrobeček a okamžitě tvrdě usnul. A měl jsem té noci strašlivý sen - o totální pneumatizaci. Ocítl jsem se v podivném lese. Stromy byly k nerozeznání od pravých, až na to, že mezi kořeny měly ventilký. V potocích plavaly nafukovací ryby. U cesty stála nafukovací lavička. V ohništi z nafukovacích kamenů se v pravém větérku pohupoval nafukovací oheň.

Vyjeven jsem usedl na kmen, který ležel přes cestu. Ozval se tlumený výbuch a poleno se změnilo v cár gumy. Zmocnil se mě děs.

Jako štvaný jsem utíkal okolo nafukovacích skal, gumových jelenů, kapliček, myslivců a pytláků, kolem táborů z nafukovacími postelemi, stolky, křesly, vanami a stany, ve kterých nepřetržitě hučely kompresory a nafukovaly nové a nové součásti pneumatické přírody. Poslední, co jsem propocený hrůzou spatřil, byla manželská dvojice, která na pozadí nafukovacích smrčků mocným funěním vhněla vzduch do gumového totemu.

S výkřikem jsem se probudil. Bylo krásné nedělní ráno, les voněl pravou pryskyřicí a pod lesem bublal opravdový potok. S rozkoší jsem si sáhl na drsnou kůru borovice. Pak se mi podlomila kolena.

Deset metrů od mého hrobečku se ve vysoké trávě lesní paseky rozehrměl tranzistor. Muž v nejlepších letech právě usedal do nafukovacího křesla k nedělním novinám a dáma v neméně dobrých letech se hbitě otáčela kolem vařičové plotny...

V životě už asi tak rychle nikdy uzdu nezabělím. A myslíte, že uběhnout tři kilometry lesem do strmého kopce s uzdou na zádech za třináct minut je tak špatný výkon?

M a g i

DOBRODRUŽSTVÍ V TATRÁCH

Usmíváte se. Říkáte - dobrodružství v Tatrách? Komu to chceš, bratře, vykládat?

Vidíte, přátelé, a já tu přece zažil romantiku, při které mi stydla krev v žilách a žlázy s vnitřní sekrecí přestávaly vylučovat sekrementy.

Stalo se to na Terryho chatě, tedy ve velehorské výšce. Rozdíl v metrech vzhledem ke Štrbskému plesu přesně nevím, u malinovky to dělá dvě koruny čtyřicet haléřů. Sešla se tam společnost rozmanitá, převážně velehorská. Ovšem popravdě většinou samí horští zelenáči, kteří běhali po skalách v teniskách a s útesu na útes skákali bosí.

Opravdový velehorský turista tam byl vlastně jen jeden, nějaký Beniško. U postele měl zavěšen krumpáč, tři šňůry na prádlo a skoby. Dobrá skoba, říkával, je ukuta ručně a musí udržet i vola.

Večer se obyčejně kolem něho sesedaly slečny ve velehorských svetrech z angorské vlny s jeleny a jinými lichokopytníky a Beniško vzpomínal: "To když jsem v pětatřicátém dělal komín na severní straně Lomničáku a musel pod vrcholem bivakovat za šestatřicetistupňového mrazu, nebylo mi zrovna do smíchu..."

Byl to pamětník. Těch komínů musel slézt nepočítaných - přímo kominičkářský mistr. Ovšem dost ho ty velehory zmohly. Mistr se nyní zdržoval většinou v chatě a popíjel Praděd. Praděd sám sice není žádná velehora, ale špiritus dost silný, asi čtyřicetiprocentní.

Marně ho angorské slečny sváděly na nějaký výstup. Zádumčivě říkával: "To už nejsou ty Tatry, co dřív bejvávaly."

Nevím, jak se to stalo, jednou ho přece vylákaly. Prý mistr nám ukáže jedinečný východ slunce.

Kéž by tak nebyl činil! Sešlo se nás na to okolo dvaceti. Beniško, obut v pravé klincovky, na hlavě klobouk pokrytý plíšky a odznaky, obrovské lano kolem krku, kráčel vpředu a vysvětloval něco o podstatě tak zvaného "slačování", kdy horolezec zavěšen pouze na laně, houpe se nad bezdnou propastí.

Abych pravdu řekl, moc jsem ho neposlouchal. Díval jsem se, jak pracují bérkové svaly na půvabné nožce jisté Věry, která kráčela přede mnou a jejíž city mi nebyly lhostejné. Tak se stalo, že i východ slunce jsem nějak promeškal. Zbystřil jsem pozornost teprve tehdy, když se tatranský vlk Beniško zastavil a povídá: "Vidíte - támhle je Kriván!" a ukázal rukou na Gerlachovku. "A když se obrátíme, tak se už díváme k bratrům Polákům," dodal, pohlížeje do malebného údolí řeky Váhu.

Pak vše následovalo velice rychle. Mistr prohlásil: "Znám tady pohodlný sešup, za chvíli jsme dole u plesa. Po značce potkává člověk tolik lidí, je to nepříjemné."

S tím jsme souhlasili. Brzy jsme narazili na úzké skalní průrvy, které vedly prudce dolů. Mistr jim říkal komíny.

"Je to šestý odprava!" zavelel Beniško.

Jali jsme se sestupovat. Po pěti stech metrech sestup náhle končil kolmou skalní stěnou, u jejíž paty se lesklo pleso. Dále bylo možno pohodl-

ně sestupovat jen volným pádem do vody. Zrozpačitěli jsme. Mistr tak věci zřejmě plánoval. Zvolal nadšeně: "Krásný pohled! Hleďte na průzračnou čistotu vod plesa, v nichž jako v zrcadle se zračí okolní velikáni! Vlastní sestup je vedlejším komínem," dodal. Začali jsme vystupovat zpět. Vzácny muž, myslím si, pro krásu krajiny nelení nás tahat pět set metrů dolů a nahoru, geroj. Nejlépe takovému jednu vrazit. Ve vedlejším komíně byl obraz stejný, i velikáni se zračili. Pouze když jsme dospěli ke kolmé stěně, objevily se u plesa děti a začaly si dělat z písku bábovky. Zavolali jsme na ně, což děti rozradostnilo tak, že na nás mávaly, ukazující nám své hliněné výrobky. Na naší situaci se tím ovšem nic nezměnilo. Dost jsme zesmutněli. Mistr se zamyslel a pak se náhle udeřil do hlavy: "Jsem to hlupák," řekl, ačkoliv jsme na to už dávno sami přišli. "My jsme počítali komíny zprava, vidíte?" Tupě jsme přisvědčili. "Che, che, che - a on je to zatím šestý zleva!" zaradoval se. "Jak jsme tak mohli zhloupnout!" Nadšeně lezl do kopce a my funěli za ním. Vlezli jsme do šestého zleva. Za dvacet minut jsme se objevili opět nahoře, brunátní a s vytřeštěnými zraky. Zkusili jsme sedmý. Zase nic. Někteří už zůstávali nahoře a dívali se, jak druzí slézají a opět vylézají. Paní s dvacetikilovým ruksakem radila, abychom se nerozcházelí, prý je to v takových případech nejdůležitější. Na osamělé turisty se vrhá svišť, který je v těchto končinách domovem, a saje z nich krev, ještě teplou. Beniško nás uklidnil, neboť se zaručil, že horská záchraná služba funguje v těchto místech spolehlivě. Vloni v zimě prý zůstala nedaleko celá výprava a šedesát procent jich zachránili. Vlezli jsme tedy společně do čtrnáctého komína a počítali v duchu, kolik je šedesát procent z dvaceti. Dole u stěny prosila paní s ruksakem úpěnlivě Beniška, aby jako horolezec slezl kolmou stěnu pro pomoc. Může prý to zkusit tím slaňováním, však skoby má pevné, udrží i vola. Po tomto návrhu skalní vlk Beniško zbledl, zamotala se mu hlava a málem sletěl do jezera, jen tak tak jsme ho zachytili. Úplně se zhroutil. Také my jsme už byli úplně zpitoměli jako rekreanti v chatě po celotýdenním nepřetržitém dešti. A nevím, jak by to s námi bylo dopadlo. Šťastnou náhodou však v tomto kritickém momentě dostal kdosi spásný nápad, abychom vylezli úplně nahoru a vrátili se značkovanou cestou. Přátelé, to se nám ulevilo! Cesta zpátky trvala sice šest hodin, zato jsme však uviděli ještě západ slunce. Vrátili jsme se domů o půlnoci, podpírajíce vyčerpaného Beniška. Nemůžete se ovšem divit, že mám od té doby na romantiku v Tatrách svůj názor. Chodím po značkovaných cestách, a pokud možno bez tatranských vlků.

Miroslav Skála

★★ DOBRODRUŽSTVÍ V TATRÁCH ★★★★★★

TOTEM

ČTIVO · PRO · TRAMPSKÝ · LID

T. O. P.

POVÍDKY, BÁSNIČKY · A · TEXTY · VYBÍRÁ · REŠETLÁK

* KRESLÍ · JERRY *

BLACK ★ BUFFALOES ★

...letní * sobota

V sobotu zasvítí na stovkách prastarých kempů táborové ohně, desítky šerifů zahájí desítky potlachů, a těžko by asi někdo spočítal všechny, kteří ten večer usínají pod širou oblohou. Poslední stopaři mizí v příkopech a jdou spát s nadějí, že zítra se už určitě někdo smiluje. V lesích už je ticho, jen oharky praskají a larvy spacích pytlů oddychují... sváteční noc všech trampů - letní sobota.

Chtělo by se psát dál o vůních a zvucích nočního lesa. Jenže pro každého bohužel není letní noc třeba jenom hvězdnatou pilulkou, která ho musí udržet pět příštích dnů nad vodou v zakouřeném městě. Letní nocí se vracejí také party pivních "trampů" s řevem a notnou dávkou alkoholové mužnosti. Letní nocí se plíží i hyeny a dopisy kamarádů pak žalují: ztrácejí se kytary, sekery, nože, kotlíky, padají stany a totémy - a padají i rány. Rvačky mezi drsnými hochy nutně přivolávají zásah hlídky VB. Zatrpklé a hořké dopisy o případech, kdy VB postihla i dobré trampy, nejsou jenom kritikou příslušníků VB. Jsou především obžalobou těch mladých lidí, kteří v sobě nenalezli ani trochu vůle dodržovat zákon solidarity příslušníků lesního národa. Netrpíme mezi sebou hyeny, výtržníky, udavače a pivní "trampy"! Pořád přece ještě platí, že pár upřímně míněných facek tvrdou tramskou rukou spraví víc /a taky platí víc/, než zásah VB.

Magi

„Hej, živote, kde jsi! Vylez, srabe, chci se s tebou porvat!“

Vladimír Renčín

„Nehrabte se v tom, pane! Nevíte, že existuje listovní tajemství?!“

Vláda RENČÍN

Vladimír Renčín

„Nerozčilujte se! Už jste si mohl zvyknout na to, že nahoře nemáte žádný známosti!“

Vladimír Renčín

„Hrozné počasí! Ani zákonnou manželku by dnes ven nevyhnal!“

Vladimír Renčín

„Slyšíte?! Pět peněz, pět peněz! Křepelek už moc není, takže tu asi někdo sedí na stromě a dělá si srandu.“

„Vy jste mi, pane, velmi sympatický. Konečně vidím někoho, kdo se nehoní za penězma!“

Nesahej*na*sny

Ve spleti klásků obarvených mědí
vzvání zvonek umíráčkem létu,
zcuhané vlasy pláčem nerozpletu,
pavouček na nich zamyšleně sedí.

Se špačky prchly horké noci k jihu,
ta nejkrásnější pro mne tady zbyla,
podzim jí za trest, že se opozdila,
z jeřabin navlék' strangulační rýhu.

Nesahej na sny, jsou jak pavučina
babího léta vlétlá do úsměvu,
ohřej se teplem předloňského sněhu,
z konečků větví ochutnávej vína.

Až napiješ se, víc ti nezachutná
polibek milé, ať je jak chce hebky.
Dnes bude Hamlet věštit z daňčí lebky,
že zbývá jenom perspektiva smutná:

Lesem se brouzdat, zírat bez útěchy,
jak místo z očí z nosu smutek kane,
nakažen rýmou, která nepřestane,
v kapesník trávy vybrečet své vzdechy.

Anebo věřit, že je tráva z mědi,
jako kluk strážat z cizích stromů hrušky,
chryzky píchat srdcům na parůžky,
a vůbec nedbat smutných předpovědí.

Milencem stát se kdesi pod jabloní,
políbit místo dlaně sedmikrásku,
uzavřít s bábou klekáním sázku,
že nejde slunce denně na smrt pro ni.

Kapitán Kid

Bělá pod Bezdězem
srpen 1960

TOTEM

• ČTIVO • PRO • TRAMPSKY • LID •

UNION PACIFIC

T. O. P.
POVIDKY, BÁSNÍČKY A TEXTY VYBÍRÁ REŠETLÁK * KRESLÍ JERRY *
* BLACK • BUFFALOES *

OBRNĚNĚC

Odpočíval jsem u stezky nad řekou, slunce zapadalo a odněkud se neslo slabé cinkání. Zkrátka idyla. Pak se tajemný zvonec začal přibližovat, až mne náhlá vidina stáda ovcí nad Sázavou postavila na nohy. To už jsi ale přicházel ty, neznámý kamaráde, mně rázem zmizela bačovská nálada a zbylo mi jen několik minut vychutnávat tvůj zjev. Pochopitelně nemám nic proti půllitrákům ani kožeštinové vestě, neboť na kamenité cesty se plátěnky nehodí a i v letních nocích je kůže pod zády k nezaplacení. Jedno však nemohu pochopit. K čemu je ti v lese masívní řetěz na krku, řady skautských lilií různých velikostí na klo-pách bundy a zrovna tak kapsy u košile opancéřované odznaky? Připočtu-li ke tvé originální zálesácké výstroji hrozen potlašních placek za pasem a vrchol všeho - železný kříž hitlerovské armády - neubráním se trochu melancholické vzpomínce na cancáky tobě podobných "trampů", které se hemží citáty vzoru: "Přírodu poznáš tehdy, když s ní splyneš" spod. Víš - o němé obyvatele lesa se nebojím - ti se po několika hodinách upokojí a vrátí se do revíru. Děším se však trochu pomýšlení, že lidé, potkávající opancéřované, řinčící a bleskotající obrněnce, je klidně mohou považovat za normální trampy...

M A G I

TOTEM * FÓRUM

VYBÍRÁ • ŘEŠETLÁK • TOP • BLACK BUFFALOES * KRESLÍ JERRY

"U nás v Texasu, je zvykem, že nový šerif se na místním hřbitově pokloní památce svého předchůdce."

"Tak co, uděláme s ním dlouhej nebo krátkej proces?"

"Jo, v mládí je člověk samej romantismus....
... já si už od malička přel být kominikem."

"Vlak stojí ve stanici a strojvůdce vypraví šerifovi anekdoty vo indianech."

TULÁCKÉ OPIUM

Tulák je narkoman
opilý vlastní touhou,
se sluncem v krvi,
hvězdami v očích
a cestou dlouhou
vepsanou do svalů
kamenitým svahem,
myšlenky protkané jsou
kamarádským vztahem,
na šrámy srdce
obklady z květů hledá,
oheň je přítel,
spolu s ním večer sedá,
fetuje vůni
dýmu a fantazie,
pohádek, vtipů i poezie,
okovy utajené krásy
sám dobrovolně navléká si,
těžké jsou na jaře,
bolavé listopadem,
i šepot větru v uších burácí,
a proto znova
vždy se stejným hladem
k přírodě tulák se navrací.

H.K.A

TOTEM

ČTIVO · PRO · TRAMPSKÝ · LID

POVÍDKY, BÁSNÍČKY A TEXTY · VYBÍRÁ · ŘEŠETLÁK · KRESLÍ · JERRY
TOP

BLACK · BUFFALOES

Na nádraží se vřítela tramská osada, na poslední chvíli naskákala do vagónů, ahóój - a expres odsupěl. Nádraží ztichlo - můj vlak měl tradiční zpoždění. A v tom tichu pronesla dáma, sedící v čekárně vedle mne, velice zřetelně a adresně jedno zlé a nenávistné slovo o děvčatech mezi trampy. Byla mi lhostejná, zřejmě pocházela ze skupiny lidí, kteří své soudy o druhých mají vypracovány předem podle rovnice: bílá košile - dobrý člověk, maskáč - vagabund. Zarážející však bylo to, že z dvaceti přítomných ani jeden tak či onak neodpověděl. Nic, ticho, které znamenalo nenarazit, nespálit se, nemíchat se do ničeho... anebo také prostý souhlas.

Znám dívčí osady, které strčí do kapsy leckterou ryze mužskou partu, znám kamarádky, které by mnohým drsným traperům mohly dávat lekce ze zálesáctví. Bylo by zbytečné mluvit o tom, jestli je vhodné pro dívku jezdit na tramp, a dokonce být přes noc v lese. Oné rezolutní dámě bych marně vyprávěl o čistých vztazích, které z tramského kamarádství dělají v dnešní době něco nevšedního. Ale bylo by pokrytectvím zavírat oči nad tím, co se v některých osadách děje. Bohužel vinu na těchto věcech nenesou jen ty "takytrampky", uplatňující na osadách svůj svérázný výklad trampingu, ale i ti kamarádi, kteří už se nakazili typicky pačourskou chorobou - lhostejností ke všemu, co se mě osobně netýká. Jinak dobří kluci a děvčata, kteří ale nezasáhnou ve chvílích, kdy si veřejnost vinou třeba i jednotlivce utváří jednoznačný nespravedlivý úsudek o trampujících děvčatech nebo trampingu vůbec.

Je v tom vlastně problém celého dnešního trampingu. Lidé nás vidí takové, jací se ukazujeme. Je na čase přestat s vlastním písečkem, co myslíte?

M A G I

Vladimír Poštulka:

MY DVA

On měl hřívu bílou a kůži jak perleť a cín
A hříběcí silou se pyšnil a dusal svůj stín
Jak krásná jsou hříbata, když z ohrad vyběhnou ven!
A ještě je nadrží uzda a netíží třmen...

Pak opojný útěk se proměnil v střemhlavý let
A hřebeček najednou zjistí, jak velký je svět
A obzor je daleko, kam oči nedohlédnou
A v žilách to kypí a vše krví neposednou

Pak do sedla jezdec se vyšvihne - a teď ho nes!
Jeď tam, kam chce on, neboť dospělým stal jsi se dnes!
A k večeru senem ti osuší znavený hřbet
Tak krátké je hříběcí mládí, už nemůžeš zpět

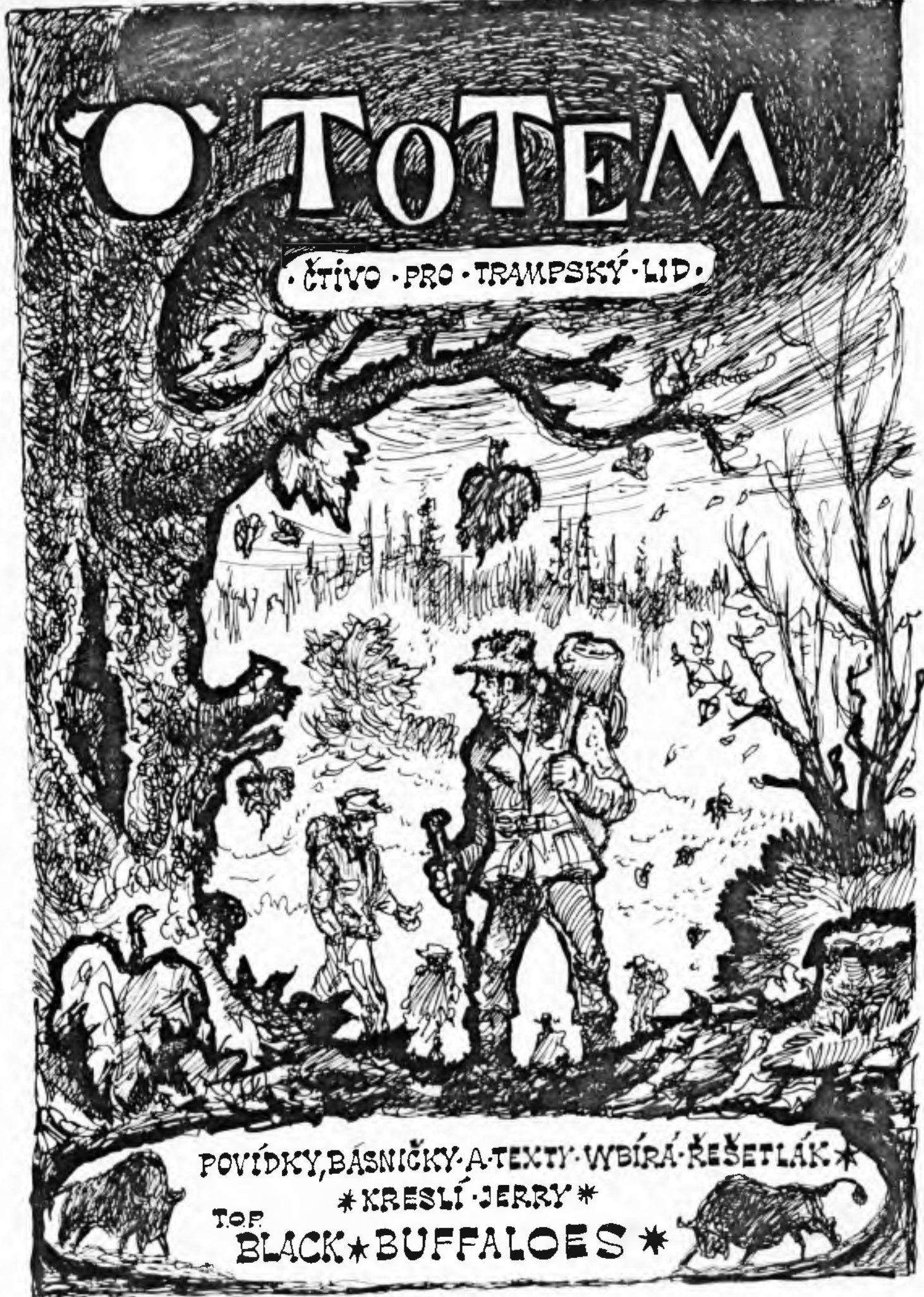
I já býval hříbě a vzpurně jsem pod sedlem ržál
A podobný příběh se každému z nás jistě stal
Když končí čas her a své břímě je potřeba nést
A hlava se otáčí k jiskřivým odleskům hvězd

Je noc a můj kuň spásá stébla trav kolem mých bot
My dva máme svou tajnou řeč, jeden společný kód
Když otočí hlavu, já vím, že mi říká: Jen klid!
My dva přece víme, že nežít je horší, než žít...

O TOTEM

• ČTIVO • PRO • TRAMPSKÝ • LID •

POVÍDKY, BÁSNICKY A TEXTY VYBÍRÁ REŠETLÁK *

* KRESLÍ JERRY *

TOP

BLACK * BUFFALOES *

TRAMPSKÉ ŘEMESLO

Ještě jsme ani nedorazili na kemp, a voda nám tekla i z uší. Jenže tenhle kemp je prvotřídní - nízké smrky s hustými větvemi a hromady jehličí. Lepší než deštník! A tak jsme se opřeli o kmeny, uvařili čaj a sušili horely a mantly. Pepulda preludoval na kytaru a mně najednou přišlo, jako bych to už všechno někdy prožil. I s tím deštěm, čajem, řeči a kytarou. Snad i stejná písnička to byla. A věděl jsem i co přijde potom - vybalíme spacáky, trochu řečí okolo, oheň, potom ráno, postávání kolem ohniště, něco k jídlu, pár písniček a zase Ahoj za týden!

Už je to tak. Kdysi, když jsme začínali jezdit, jsme se neučili tomu zvláštnímu tramskému řemeslu, drobátko jsme zpohodlněli a málokdy ze zakořeněných zvyklostí vybočíme. Stejně kempy, obřad ohně a jídla, stejné písničky, řeči - zkrátka řemeslo. Sice třeba dobře dělané, ale přece jen řemeslo. Něco by to chtělo, ale co?

Když jsem došel v myšlenkách až sem, vstal jsem a za podezíravých pohledů kamarádů se rozběhl v tom dešti do protější stráně. Tam jsem zařval jako tygr a schoval se. Byli u mne za chvílku, ale nenašli po mně ani stopu.

Honili jsme se po lese až do tmy a k večeři uvařili čaj z jehličí. Místo stanu jsme si udělali chatrč z jehličí a klestí a k snídani dusili maso v setoňáku. Celé dopoledne jsme pak hledali zvláštnosti okolo kempu a vítěz, který našel krásnou kravskou lebku, dostal za odměnu úkol připravit na příští sobotu stopovací hru. Nezpívali jsme ten den vůbec nic, a tak jsme si teprve ve vlaku s chutí zapěli ty dávno nezpívané. Na slezině jsme se rozhodli, že se naučíme deset nových písní. V sobotu zkusíme lívance. A abych nezapomněl - po-dívali jsme se do mapy a příště jedeme do úplně neznámých lovišť. Nějak nás to všechny znovu chytlo. A o to přece jde, ne?

MAGI

TOULAVÁ BOTA

Tempo di blues

M. Navara

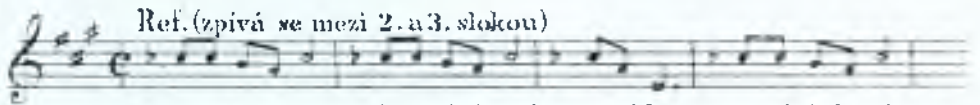
Vkoutě le-ží mluvit ne- u- mí za to cho- dí všem i ces- ta mi kdy by ste vy
A A7 E

to lik vi- dě li ja- ko o- na kaž- dou ne- dě li ško- da, že teď v- kou- tě
A H7

od- po- čí- vá
A

Ref. (zpívá se mezi 2. a 3. slokou)

Všech- no ko- lem spi- je- nom bo- ty sní o ces- tách kte- ré če- ka- jí
A Cmi A Cmi

až se ro- zední jen na nás
H7

1. V koutě leží, mluvit neumí,
zato chodí všemi cestami.
Kdybyste vy tolik viděli,
jako ona každou neděli,
škoda, že teď v koutě odpočívá...
2. Dávno slezla skály nejvyšší,
jako ona nikdo neslyší
tolik písní chlapců přírody,
v záři ohně, v klinu osady,
ona ví, jak vítr ukolébá...
3. Zná se s ostatními botami,
které chodí těmi cestami
stinem lesů na dně údolí,
kde tě srdce nikdy nebolí,
kde jsi šťasten mezi kamarády...

Refrén: zpívá se za 2. a 3. slokou
Všechno kolem spí,
jenom boty sní
o cestách, které čekají,
až se rozední, jen na nás.

Stará kytara

Venku prší. Sedíš u okna a díváš se. Kapky bubnují o zem. Padají do kaluží, kde se tvoří kola. Malá, ale zvětšující se - až mizí. Kapky samy nejsou nic, ale společně vytvoří kaluž. A do té kaluže občas někdo šlápne a může se pořádně postříkat. Tak vida, co kapky dokáží. Po skle stékají potůčky. Jako z hor... Jenomže tyhle jsou tiché, a na horách hučí v peřejích. Ve snu se ti vybaví taková bystřina - voda se prudce přelévá přes kamení a poskakují po ní úlomky dřeva... Odkud asi? Možná, že už od pramene někde v horách, ale možná, že teprve támhle z toho lesa... Sen se ztrácí.

A venku pořád prší. Sáhneš po staré polámané kytarě. Čelenka na indiánově hlavě zasvítí v přítmi místnosti. Staré kresby ti něco připomínají - něco důvěrně známého. Kytara na tebe dýchla. Dýchla lesem, kouřem, písničkou... Mluví k tobě: "Vezmi mě do ruky, rozeženu tvůj smutek, pomohu ti zapomenout na tvé starosti!" A ty ji poslechněš. Přejedeš jen tak po strunách. Zazdá se ti o lese, o potoku, o ohni... Hlavou bleskne písnička, a druhá, třetí, další. Hraješ a nevnímáš čas, okolí, ani ten déšť. Zpíváš o kamarádech a o tom, co máš rád. Každá písnička přináší hrst vzpomínek - vzpomínek na staré vandry. Jak jsi začínal a sháněl věci, jak jsi jezdil za osadu, která se později rozpadla, jak jsi zůstal sám.

Vlastně ne tak docela sám - s kytarou. Jezdili jste spolu a všude jste našli přítele. A tak nepozorovaně přicházelo stáří. Už nešlo spát pod širákem a dívat se z lůžka na hvězdy. Přišly první nemoci. Ale když to jen trochu šlo, utíkal jsi dál do lesů, se starým vojenským jehlanem a s kytarou.

Kytara utichá. Podíváš se ven. Přestalo pršet, je hezky. I tobě je dobře. A najednou je ti tak nějak divně, zase tě to chytne. Zabalíš usárnu a vyrazíš na staré zarostlé stezky. Přes rameno kytaru, a jdeš...

S t a n

O TOTE M

ČTIVO · PRO · TRAMPSKY · LID

POVÍDKY, BÁSNÍČKY · A · TEXTY · VYBÍRÁ · REŠETLAK

• KRESLÍ · JERRY •

Top
BLACK * BUFFALOES *

O. Drbech a pomluvách

Tak jsem se doslechl, že holky z osady Bonanza jsou povětrné ženy. A že Admirál Dik není žádný tramp, protože pije kofolu a kecá, že složil mnoho písní, které vůbec nesložil, akorát upravil a ještě zmršil. Pak jsem se ještě dověděl, že Harry z osady Star Dust je podezřelý, protože píše do novin. A osada Žabáci vůbec zradila trampskou myšlenku, protože si pozvala na vandr dva učitele s osmi pionýry a hrála s nimi nějaké blbé hry v lese.

Řekl jsem si, že to už asi jde s trampingem s kopce a šel jsem po stopách vyvrhelů. Tím jsem zjistil, že Kerry, co povídal o Bonanze, přišel minule k ohni rovnou z hospody, dobýval se do spacáku šerifce Bonanzy a dostal rovnou do nosu. Admirál Dik skutečně pije kofolu. Písně, které údajně zmršil, zpívají hlavně ti, co na něho nadávají. Harry z osady Star Dust se chce stát novinářem už od malička a Žabáci mi sdělili, že je teprve teď začalo čundrování jaksepatří bavit. "Já šlapu krajinou a volný jsem jako pták" to si zpíváme všichni. Každý by měl tedy vědět, že se ta volnost nevztahuje jen na něj. Kdo si to myslí a hledá blechy na činnosti, na kterou sám nestačí, nebo na vlastnostech, které sám nemá - patří mezi ty, pro něž si jedna osada vymyslela název "tramdour"!

M A G I

Totem fóRuM

* VYBÍRÁ · ŘEŠETLAK · TOP · BLACK · BUFFALOES · KRESLÍ · JERRY

* Volně podle Jendy Vycítala *

P. F. 1980
Řešetlák & TOTEM

Vychází v rozšířeném obsahu k 5. výročí založení T.O. Black Buffaloes

/Úvodní stránky pro jednotlivé měsíce - č. 1, 5, 9, 13, 17, 21, 25, 29, 33, 37, 41, 45 - jsou dílem čestného člena osady - Jerryho Kúta/

- 1 - Totemový kalendář a tepee
- 2 - Magi: Nejnepravděpodobnější báchorka
- 3 - Vtipy Honzy Vyčítala
- 4 - Tapi: Otázky
- 5 - Ve vánici
- 6 - Magi: Aboňák
- 7 - Tim/Řešetlák: Cesty
- 8 - Standa Beneda: Člověk Vrah
- 9 - Tramp a sekera
- 10 - Magi: Potlach na Ontariu
- 11 - Jerry: TOTEM-fórum 1.
- 12 - Jan Werich: Chlap, děd, vnuk, pes a hrob
- 13 - Indián v peřejích
- 14 - Magi: Bajonet
- 15 - Tomáš Gluckauf: Wounded Knee - symbol indiánského osudu
- 16 - Kouzelný rozsvěcovač... /Sborník Slunovrat 1932/
- 17 - U přístřešku
- 18 - Magi: Jarní víkend
- 19 - Jerry: Podání rukou
- 20 - Elvíra: Trampský holky; Majka: Stisk ruky
- 21 - Večerní nálada
- 22 - Magi: Něco vám řeknu, páni "kovbojové"!
- 23 - Jerry: TOTEM-fórum 2.
- 24 - Patrick: Inzerát
- 25 - Vzpomínka na Poney Express
- 26 - Magi: Nafukovací sen
- 27 - Miroslav Skála: Dobrodružství v Tatrách
- 28 - Miroslav Skála: Dobrodružství v Tatrách /dokončení/
- 29 - Bizoni
- 30 - Magi: Letní sobota
- 31 - Vtipy Vládi Renčina
- 32 - Kapitán Kid: Nesahej na sny
- 33 - Vzpomínka na Union Pacific
- 34 - Magi: Obrněnec
- 35 - Jerry: TOTEM-fórum 3.
- 36 - Ilka: Tulácké opium
- 37 - Jelen Vítěz
- 38 - Magi: O trampkách
- 39 - Jerry: Trampská siesta
- 40 - Vladimír Poštulka: My dva
- 41 - Toulání v listí
- 42 - Magi: Trampské řemeslo
- 43 - Míra Navara: Toulavá bota
- 44 - Stan: Stará kytara
- 45 - Na Nový rok!
- 46 - Magi: O drbech a pomluvách
- 47 - Jerry: TOTEM-fórum 4.
- 48 - Jerry: T.O. Disney u ohně /závěrečná stránka/

Grafická úprava stránek: Jerry, Cimbura, Řepa, Had a Řešetlák.

Pod přezdívkou Magi /úvodníky z Táborového ohně M.S.1966/ se s největší pravděpodobností skrývají bratři Ryvolové, či aspoň jeden z nich.